

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **P. N.**
se sídlem x

zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Kokešem
sídlem Na Flusárně 168, 261 01 Příbram III

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 3. 2019, č. j. 13298/19/5200-10423-701743, a ze dne 28. 3. 2019, č. j. 13289/19/5200-10423-701743,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

1. Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) zjistil z dat poskytnutých Ministerstvem dopravy, že žalobce byl vlastníkem a provozovatelem přípojného vozidla registrační značky x s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny (dále jen „vozidlo“), které bylo předmětem silniční daně dle § 2 odst. 1 věty poslední zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění účinném pro zdaňovací období let 2010 až 2013 (dále jen „zákon o dani silniční“), přičemž za zdaňovací období 2010, 2011, 2012 a 2013 žalobce nesplnil povinnost přiznat a zaplatit silniční daň. V návaznosti na tato zjištění správce daně vyměřil žalobci podle pomůcek samostatnými platebními výměry silniční daň za každé ze zdaňovacích období let 2010, 2011, 2012 a 2013. Žalobce podal proti jednotlivým platebním výměrům odvolání, v nichž argumentoval tím, že vozidlo již na přelomu tisíciletí zlikvidoval, čímž došlo k zániku předmětu daně ještě před uvedenými zdaňovacími obdobími. Těmito odvoláním nejprve zčásti vyhověl samotný správce daně v rámci autoremedury tak, že daň vyměřenou za zdaňovací období 2010, 2011 a 2012 částečně snížil, neboť dospěl k závěru, že vzhledem ke zjištěnému datu registrace vozidlo podléhalo snížené sazbě. Nicméně žalobce se následně odvolal i proti rozhodnutím správce daně vydaných v rámci autoremedury, neboť setrval na závěru o zániku předmětu daně a o neexistenci povinnosti k úhradě silniční daně za příslušná období. Odvolání byla poté předložena žalovanému, který shledal, že nebyl prostor pro stanovení daně podle pomůcek, neboť shromážděné podklady a žalobcem poskytnuté informace umožňovaly stanovit daň dokazováním, proto žalovaný sám stanovil daň dokazováním. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správce daně, že vozidlo žalobce bylo předmětem silniční daně a že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně tvrzeného zániku vozidla, poukázal přitom zejména na nevěrohodnost vyslechnutých svědků a rozpory v předložených dokladech. Současně se však neztotožnil se závěrem správce daně, že by zjištěné datum registrace odůvodňovalo užití snížené sazby. Z uvedených důvodů žalovaný v rámci samostatných rozhodnutí rozhodl tak, že za zdaňovací období 2010, 2011 a 2012 změnil výši vyměřené silniční daně na částku 36 375 Kč (tj. na částku vyměřenou původními platebními výměry před jejich změnou v rámci správcem daně provedené autoremedury), v případě zdaňovacího období 2013 žalovaný změnil příslušný platební výměr tak, že z něj vypustil zmínku o vyměření daně podle pomůcek, avšak daň ve výši 30 313 Kč vyměřenou za zdaňovací období 2013 potvrdil.
2. Jednotlivá (tj. celkem čtyři) rozhodnutí žalovaného týkající se vyměření silniční daně za zdaňovací období 2010, 2011, 2012 a 2013 napadl žalobce samostatnými žalobami u Krajského soudu v Praze (dále též „zdejší soud“), který rozsudkem ze dne 11. 12. 2017, č. j. 45 Af 4/2016 - 62 (dále jen „rozsudek zdejšího soudu 45 Af 4/2016“), spojil řízení o všech žalobách ke společnému projednání a současně všechny žaloby zamítl. Soud se v podstatných bodech ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce skutečně neunesl důkazní břemeno ohledně jím tvrzeného zániku předmětu daně, a byť některé z provedených důkazů hodnotil odlišně od žalovaného (například výslech jednoho ze svědků nepovažoval za nevěrohodný), tak shledal, že zjištěný skutkový stav celkově nemůže osvědčit žalobcem tvrzený zánik vozidla. Proti rozsudku zdejšího soudu 45 Af 4/2016 podal žalobce kasační stížnost, kterou však Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 26. 11. 2019, č. j. 4 Afs 266/2017 - 41 (dále jen „rozsudek NSS 4 Afs 266/2017“), zamítl, neboť dospěl stejně jako zdejší soud i žalovaný k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně zániku vozidla a že mu za období 2010 až 2013 skutečně vznikla povinnost k úhradě silniční daně. Proti rozsudku NSS 4 Afs 266/2017 žalobce podal ústavní stížnost, ta však byla usnesením Ústavního soudu ze dne 28. 4. 2020, č. j. III.

ÚS 282/2020, odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost.

3. V mezidobí správce daně dospěl k závěru, že v důsledku neuhrazení záloh a daňových doplatků na silniční daň za zdaňovací období 2011 až 2013 ve lhůtách jejich splatnosti vznikla žalobci dle § 252 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění zákona č. 94/2018 Sb. (dále jen „daňový řád“) povinnost hradit úrok z prodlení. Správce daně proto dne 21. 6. 2018 vydal:
 - platební výměr č. j. 3297931/18/2120-50524-209435, kterým vyrozuměl žalobce o předpisu úroku z prodlení z úhrady silniční daně za zdaňovací období 2011, který byl předepsán ve výši 22 955 Kč (dále jen „platební výměr na úrok 2011“),
 - platební výměr č. j. 3297933/18/2120-50524-209435, kterým vyrozuměl žalobce o předpisu úroku z prodlení z úhrady silniční daně za zdaňovací období 2012, který byl předepsán ve výši 19 547 Kč (dále jen „platební výměr na úrok 2012“),
 - platební výměr č. j. 3480971/18/2120-50524-209435, kterým vyrozuměl žalobce o předpisu úroku z prodlení z úhrady silniční daně za zdaňovací období 2013, který byl předepsán ve výši 19 312 Kč (dále jen „platební výměr na úrok 2013“).
4. Proti výše specifikovaným platebním výměrům podal žalobce samostatná odvolání, v nichž opětovně (v zásadě stejně jako ve vyměřovacím řízení a v navazující žalobě i kasační stížnosti) argumentoval tím, že již v roce 2000 došlo k likvidaci vozidla, tedy k zániku předmětu daně, a proto mu za zdaňovací období 2011, 2012 a 2013 vůbec nevznikla povinnost hradit silniční daň a nemohla mu proto vzniknout ani povinnost hradit úroky z prodlení z této daně. Rovněž namítal, že v roce 2018 mu nebylo možno předepsat úroky z prodlení, neboť posuzovanou daň již uhradil.
5. O odvoláních proti platebním výměrům na úrok 2011 a 2012 rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 3. 2019, č. j. 13298/19/5200-10423-701743 (dále jen „první napadené rozhodnutí“), tak, že odvolání zamítl a oba napadené platební výměry potvrdil. Žalovaný považoval za podstatné, že žalobci za zdaňovací období 2011 a 2012 vznikla povinnost úhrady silniční daně, která nebyla uhrazena ve lhůtě splatnosti, a proto žalobci vznikla povinnost úhrady úroků z prodlení. Zdůraznil, že daň byla stanovena platně a že ke vzniku daňové povinnosti skutečně došlo, a poukázal přitom na závěry svých vyměřovacích rozhodnutí, která obstála i v soudním přezkumu v rámci rozsudku zdejšího soudu 45 Af 4/2016. Současně konstatoval, že odvoláním napadené platební výměry mají jen deklaratorní charakter a poskytují informaci o stavu uhrazení daňové pohledávky, nikoliv o stavu uhrazení úroku z prodlení.
6. O odvolání proti platebnímu výměru na úrok 2013 rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 3. 2019, č. j. 13289/19/5200-10423-701743 (dále jen „druhé napadené rozhodnutí“), tak, že odvolání zamítl a napadený platební výměr potvrdil. Odůvodnění druhého napadeného rozhodnutí v podstatných bodech opřel o shodnou argumentaci jako odůvodnění prvního napadeného rozhodnutí.
7. Proti prvnímu i druhému napadenému rozhodnutí nyní žalobce brojí v rámci jedné žaloby podané podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah žaloby

8. Žalobce předně namítá, že první i druhé napadené rozhodnutí trpí zásadní vadou, neboť jimi byl žalobci předepsán úrok z prodlení za daň silniční za zdaňovací období 2011, 2012 a

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

2013 až teprve v červnu 2018. Navíc i z odůvodnění obou napadených rozhodnutí je zřejmé, že daň silniční byla řádně uhrazena. Žalobce zdůrazňuje, že již uhradil veškeré daňové povinnosti související s vozidlem. Má tedy za to, že postup, kdy mu správce daně v roce 2018 předepíše úrok z prodlení z již uhrazené daňové povinnosti, je nezákonný a ve výsledku nepřiměřeným způsobem zkracuje jeho práva. Žalobce považuje tento postup správce daně za účelový.

9. Dále žalobce brojí proti vlastnímu vyměření silniční daně, neboť považuje za nepochybné, že došlo k faktické likvidaci vozidla nejpozději v roce 2000, čímž zanikl předmět silniční daně a ta mu neměla být vůbec vyměřována. Současně uvádí konkrétní skutková tvrzení o průběhu likvidace vozidla (k této části žaloby soud konstatuje, že navzdory odlišné formální struktuře se jedná o obsahově shodnou argumentaci jako v žalobách, o nichž bylo rozhodnuto rozsudkem zdejšího soudu 45 Af 4/2016 a následně rozsudkem NSS 4 Afs 266/2017).
10. Konečně žalobce namítá, že postup daňových orgánů stran předmětu daně je předmětem přezkumu ve správním soudnictví (žalobce měl zřejmě na mysli řízení o kasační stížnosti, z něhož vzešel rozsudek NSS 4 Afs 266/2017 a jež nebylo ke dni podání žaloby ještě ukončeno). Dle žalobce by do definitivního vyřešení této záležitosti nemělo být rozhodováno o předepsání úroků z prodlení, neboť je přesvědčen, že mu povinnost k dani silniční nevznikla, a proto mu nemohla vzniknout ani povinnost hradit z této daně úroky z prodlení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předesílá, že v rámci přezkumu prvního a druhého napadeného rozhodnutí nelze řešit otázky zákonnosti uložení samotných daňových povinností. Žalobní námitky přitom brojí primárně proti samotnému vyměření silniční daně za zdaňovací období 2011, 2012 a 2013, tyto námitky však zásadně nelze řešit v řízení, jehož předmětem je přezkum zákonnosti platebních výměrů vyrozumívajících žalobce o předpisech úroků z prodlení z opožděné úhrady daňových povinností za daň silniční. Žalovaný se nicméně z opatrnosti vyjadřuje i k samotné problematice vyměření daně a předestírá obsáhlou argumentaci, proč považuje silniční daň za oprávněně vyměřenou, a proč považuje tvrzení žalobce o zániku vozidla za nepodložené. Žalovaný dále nesouhlasí se žalobní námitkou, že by byl žalobci předepsán úrok z prodlení na dani silniční za zdaňovací období 2011, 2012 a 2013 až v roce 2018, neboť platební výměry na úrok 2011, 2012 a 2013 mají toliko deklaratorní charakter a poskytují informaci o stavu uhrazení daňové pohledávky. Sdělují toliko předepsanou výši úroku z prodlení a postup při výpočtu, okamžik předepsání úroku z prodlení vyplývá z § 252 odst. 3 daňového řádu. V podrobnostech žalovaný odkazuje na obsah prvního i druhého napadeného rozhodnutí. Žalobu navrhuje zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž obě napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

13. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobce vyslovil s takovým postupem souhlas, přičemž u žalovaného se souhlas presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu.
14. Nejobsáhlejší žalobní bod směřuje proti vlastnímu vyměření daně, neboť žalobce je přesvědčen, že ještě před započítáním příslušných zdaňovacích období mělo dojít k zániku předmětu daně, a tedy že mu vůbec nevznikla povinnost k úhradě silniční daně. K vypořádání tohoto okruhu žalobních námitek soud předesílá, že předmětem prvního ani druhého napadeného rozhodnutí nebylo vlastní vyměření daně a otázka vzniku daňové povinnosti, jejich předmětem byla toliko otázka předsazení úroku z prodlení. Jak přitom dovozuje konstantní judikatura, v řízení týkajícím se úroku z prodlení nelze úspěšně napadnout samotnou daňovou povinnost, jak činí žalobce (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 10. 2018, č. j. 10 Afs 115/2017 - 37, ze dne 4. 4. 2013, č. j. 7 Afs 51/2012 - 42, ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 Afs 161/2006 - 93, či ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004 - 62, dostupné jako všechna zde uváděná soudní rozhodnutí na www.nssoud.cz). Veškerá žalobní argumentace týkající se zániku předmětu daně a nemožnosti vyměřit silniční daň je tudíž bezpředmětná, neboť je založena na mylné úvaze, že v řízení týkajícím se úroku z prodlení s úhradou daně lze úspěšně napadnout daňovou povinnost a v souvislosti s tím i povinnost hradit úrok z prodlení. Žalovaný se tímto druhem námitek při přezkumu platebních výměrů na úrok 2011, 2012 a 2013 vůbec nemusel zabývat, jeho povinností bylo toliko ověřit, zda existuje rozhodnutí, kterým byla žalobci řádně oznámena povinnost hradit silniční daň, a zda žalobce tuto povinnost ve stanovené lhůtě nesplnil. Této povinnosti žalovaný dostál. V rámci přezkumu platebních výměrů sdělujících předpis úroků z prodlení mu již nepříslušelo přezkoumávat otázku správnosti či zákonnosti vlastního vyměření daně. Žalobní námitky související s touto otázkou jsou tudíž zjevně nedůvodné.
15. Jelikož při přezkumu prvního i druhého napadeného rozhodnutí není prostor posuzovat otázku vlastní daňové povinnosti, považoval soud za zcela nadbytečné provádět dokazování k žalobě připojenými kupními smlouvami, jež byly předloženy jako důkazní prostředky k údajnému zániku předmětu daně.
16. Pouze nad rámec nutného odůvodnění soud připomíná, že otázka zákonnosti vlastní daňové povinnosti byla podrobena samostatnému soudnímu přezkumu (viz bod 2 výše), v němž se žalobci dostalo detailní odpovědi i na nynější námitky týkající se jím tvrzeného zániku předmětu daně. V této souvislosti lze žalobce plně odkázat na odůvodnění rozsudku zdejšího soudu 45 Af 4/2016 (zejména na jeho body 20 až 26) a navazujícího rozsudku NSS 4 Afs 266/2017 (zejména na jeho body 26 až 32), v nichž byly podrobně vyloženy důvody, proč jím tvrzenou likvidaci vozidla nelze považovat za prokázanou a proč jím předložené důkazy neobstojí. V obou zmiňovaných rozsudcích se zdejší soud i NSS rovněž vyjadřovaly k důkazním prostředkům, jež byly připojovány i k žalobě v nyní posuzované věci (k relevanci kupních smluv viz zejména body 22 a 23 rozsudku zdejšího soudu 45 Af 4/2016).
17. Lichý je rovněž argument žalobce, že správce daně měl s vyměřením úroku z prodlení vyčkat, než otázku vyměření silniční daně přezkoumají správní soudy. Soudní řízení správní není pokračováním řízení před finančními orgány, právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originární (srov. např. rozsudky NSS či ze dne 24. 1. 2006,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

č. j. 2 Afs 31/2005 - 57, či ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Afs 67/2008 - 112). Všem rozhodnutím žalovaného i správce daně vydaným v souvislosti s vyměřením silniční daně za období 2011 až 2013 (viz specifikace v bodě 1 výše) tudíž i navzdory podaným správním žalobám a kasační stížnosti (viz bod 2 výše) svědčila presumpce správnosti, čili až do případného zrušujícího meritorního rozhodnutí soudu bylo nutno na jednotlivá rozhodnutí týkající se vyměření silniční daně nahlížet jako na závazná a právně vynutitelná (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, bod 32). Uvedené je umocněno výše zmiňovanými limity přezkumu rozhodnutí týkajících se úroků z prodlení (srov. bod 14 výše), neboť i zde judikatura konstantně dovozuje, že nebylo-li pravomocné rozhodnutí ukládající daňovému subjektu povinnost zaplatit daň předepsaným způsobem zrušeno, pak je vyloučeno, aby v žalobě proti rozhodnutí o sdělení úroku z prodlení k této dlužné dani bylo úspěšně namítáno neoprávněné stanovení daně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2019, č. j. 7 Afs 141/2018 - 28, bod 11, jenž navazuje na výklad podaný rozsudkem NSS ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 Afs 161/2006 - 93, který se týkal problematiky daňového penále).

18. Jiná situace by nastala, pokud by žalobám směřujícím proti rozhodnutím o vyměření daně byl přiznán odkladný účinek ve smyslu § 73 s. ř. s., potažmo kdyby byl přiznán odkladný účinek následné kasační stížnosti ve smyslu § 107 s. ř. s. K ničemu takovému ovšem nedošlo, a to ani v řízení před zdejším soudem ve věci 45 Af 4/2016, ani v řízení o kasační stížnosti ve věci sp. zn. NSS 4 Afs 266/2017 (žalobce ostatně ani netvrdí, že by se ve zmiňovaných řízeních domáhal toho, aby jeho žalobám či kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek). Lze proto uzavřít, že v době vydání prvního i druhého napadeného rozhodnutí byly k dispozici platné právní tituly stanovící povinnost k úhradě daně vyměřené žalovaným, tudíž mohly být splněny i předpoklady pro vznik úroku z prodlení.
19. Opět zcela nad rámec nutného odůvodnění soud připomíná, že v době vydání prvního i druhého napadeného rozhodnutí již existoval rozsudek zdejšího soudu 45 Af 4/2016 (vyhlášen dne 11. 12. 2017). K žalobcem požadovanému posouzení zákonnosti vyměření silniční daně soudem tudíž došlo ještě předtím, než byly žalobci oznámeny platební výměry na úrok 2011, 2012 a 2013, jimiž byl vyrozuměn o předpisu úroků z prodlení za dlužnou daň (byť se tak stalo „pouze“ na úrovni krajského soudu a potvrzující rozhodnutí NSS tehdy ještě nebylo vydáno).
20. Soud se dále zaměřil na poslední žalobní námitku, že k předepsání úroku z prodlení došlo až v červnu 2018, ačkoliv šlo o daň vyměřenou za zdaňovací období 2011, 2012 a 2013.
21. Podle § 135 odst. 3 daňového řádu „[d]aň je splatná v poslední den lhůty stanovené pro podání řádného daňového tvrzení.“
22. Podle § 139 odst. 3 daňového řádu, „[j]e-li daň vyměřená správcem daně vyšší než daň tvrzená daňovým subjektem, je rozdíl splatný v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne právní moci platebního výměru. Ve stejné náhradní lhůtě je splatná i daň vyměřená z moci úřední.“
23. Podle § 252 odst. 1 daňového řádu „[d]aňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.“
24. Podle § 252 odst. 2 daňového řádu „[d]aňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního

pololetí. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti.“

25. Podle § 252 odst. 3 daňového řádu „[ú]rok z prodlení je splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním daňovém účtu se předepisuje nejpozději do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti. Před tímto dnem se předepíše na osobním daňovém účtu zejména v případě, že je nedoplatek, ze kterého vzniká úrok z prodlení, vymáhán, nebo pokud byl tento úrok uhrazen, nebo pro zjištění vratitelnosti přeplatku.“
26. Podle § 10 odst. 1 zákona o dani silniční „[p]oplatník platí zálohy na daň, které jsou splatné do 15. dubna, 15. července, 15. října a 15. prosince.“
27. Podle § 16 odst. 1 zákona o dani silniční „[ú]rok z prodlení, který vznikl u daně v důsledku prodlení, které nastalo před stanovením daně, je splatný v náhradní lhůtě 30 dnů ode dne jejího stanovení.“
28. Podle § 252 odst. 4 daňového řádu „[ú]rok z prodlení u záloh se uplatní do dne splatnosti zálohované daně.“
29. Podle § 252 odst. 6 daňového řádu „[s]právce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.“
30. Z výše uvedeného je zřejmé, že ke vzniku úroku z prodlení není zapotřebí vydání žádného rozhodnutí, ale postačí, uplyne-li lhůta splatnosti daně a současně před jejím uplynutím nebyla daň zaplacená (§ 251 odst. 1 daňového řádu). Platební výměry na úrok 2011, 2012 a 2013 (ve spojení s prvním a druhým napadením rozhodnutím) tudíž neměly za následek vznik povinnosti hradit úrok z prodlení, jak se mylně domnívá žalobce. Tato povinnost žalobci vznikla již pátý pracovní den následující po uplynutí původní lhůty splatnosti daně (resp. záloh na ni) posléze vyměřené žalovaným (§ 252 odst. 3 věta třetí daňového řádu ve spojení s § 10 odst. 1 a § 15 odst. 2 zákona o silniční dani). Splatnost jednotlivých záloh připadala vždy na 15. 4., 15. 7., 15. 10. a 15. 12. příslušného roku (§ 10 odst. 1 zákona o dani silniční), proto výpočet úroku z prodlení započal vždy pátým pracovním dnem po příslušném datu splatnosti záloh za jednotlivá období a uplatnil se až do dne splatnosti zálohované daně (§ 252 odst. 4 daňového řádu). V podrobnostech soud odkazuje na body 23 a 25 prvního napadeného rozhodnutí a body 26 druhého napadeného rozhodnutí, v nichž jsou podrobně specifikovány konkrétní dny, od nichž započal výpočet úroků z prodlení úhrad silniční daně (resp. záloh na ni) za každé jednotlivé zdaňovací období, včetně specifikace konce úročení v závislosti na dílčích úhradách daně, ať již prováděných přímo žalobcem či prostřednictvím započtení proti jeho daňovým pohledávkám (k tomu viz zejména bod 4 prvního napadeného rozhodnutí či přehledová tabulka v bodě 2 druhého napadeného rozhodnutí). Pro nyní posuzovanou věc je nicméně podstatné, že povinnost hradit úrok z prodlení žalobci nevznikla na základě oznámení platebních výměrů (jak je podsouváno v žalobě), nýbrž přímo ze zákona na základě splnění zákonem předvídaných skutečností. Tedy podstatně dříve než v červnu roku 2018, kdy byly žalobci doručeny platební výměry na úrok 2011, 2012 a 2013.
31. Soud souhlasí se žalovaným, že předmětné platební výměry mají toliko deklaratorní charakter a poskytují informaci o stavu uhrazení vlastní daně, předepsanou výši úroku z prodlení a postup při jeho výpočtu. Rozšířený senát NSS ve svém usnesení ze dne 22. 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

2011, č. j. 5 Afs 35/2009 - 265, bod 25, k předmětné problematice konstatoval, že „[p]latební výměr na daň, stejně jako platební výměr, kterým se sdělí daňovému dlužníku předpis penále, nemají v rovině samotného hmotného práva daňového účinky konstitutivní, nýbrž zásadně toliko deklaratorní (specifickou povahu zde má sjednání daně a svým způsobem i stanovení daně podle pomůcek, u nichž nelze o čistě deklaratorní povaze rozhodnutí hovořit). Platebními výměry se konstatuje povaha a výše primární či - v případě penále - sekundární daňové povinnosti k určitému dni, jež však již vznikla přímo ze zákona, nezávisle na vydání platebního výměru. Ten má význam především v tom, že za splnění předepsaných podmínek mění daňovou povinnost z „pouhé“ povinnosti podle hmotného práva v exekuční titul.“ Jinak řečeno, platebními výměry se konstatuje povaha a výše daňové povinnosti, tedy i úroků z prodlení k určitému dni, k jejichž vzniku však došlo přímo ze zákona, nezávisle na vydání platebního výměru. Jeho význam spočívá v tom, že pro dříve vzniklou daňovou povinnost vytvoří exekuční titul. Platební výměry na úrok 2011, 2012 a 2013 v nyní posuzované tedy neměly za následek, že by žalobci teprve v roce 2018 vznikla povinnost hradit úrok z prodlení, jak je naznačováno v žalobě.

32. Rozšířený senát NSS ve výše zmiňovaném usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009 - 265, dále vyložil: „Možnost vydat platební výměr na penále byla časově omezena ustanovením § 63 odst. 4 věty čtvrté, části věty za středníkem d. ř., podle něhož o předpisu se daňový dlužník zpravidla vyrozumí do třiceti dnů poté, kdy daňový nedoplatek byl zcela vyrovnán, nejpozději však ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně. Uvedenému ustanovení nelze rozumět jinak než jako zákazu pro správce daně „vytvořit“ si vydáním platebního výměru na penále exekuční titul na toto příslušenství daně, uplyne-li lhůta, na niž uvedené ustanovení odkazuje. Tou je lhůta podle § 70 odst. 1 d. ř. [dnes podle § 160 daňového řádu – pozn. zdejšího soudu], který stanoví, že „[p]rávo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným.“ Z uvedeného vyplývá, že daňové orgány jsou oprávněny vyrozumět daňový subjekt o předpisu úroku z prodlení nejpozději ve lhůtě pro vymáhání daně, která je obecně šestiletá (§ 160 odst. 1 věty třetí daňového řádu). Pro určení počátku běhu lhůty ke sdělení předpisu úroku z prodlení je proto rozhodující původní datum splatnosti daně. To znamená, že ve vztahu k silniční dani za zdaňovací období 2011 a 2012 lhůta pro její vymáhání – a tím pádem i pro vyrozumění žalobce o předpisu úroku z prodlení – počala běžet ode dne 28. 12. 2015 a skončila by až dne 28. 12. 2021; ve vztahu k silniční dani za zdaňovací období 2013 by tato lhůta počala běžet ode dne 11. 9. 2017 a skončila by až dne 11. 9. 2023. Proto pokud správce daně sdělil žalobci předpis úroku z prodlení za uvedená období v červnu 2018, stalo se tak zjevně před uplynutím stanovené šestileté lhůty. Neobstojí proto námitka žalobce, že by ze strany správce daně či žalovaného mělo jít o nějaký účelový postup či nepřiměřené zkrácení jeho práv.
33. Žalobce sice namítá, že v době předepsání úroků z prodlení byla z jeho strany silniční daň již uhrazena, zároveň však nijak netvrdí ani nedokládá, kdy konkrétně mělo k úhradě dojít. Došlo-li totiž k úhradě daně až po její splatnosti, pak to nemá vliv na vymahatelnost úroků z prodlení, které vznikly po dobu trvání žalobcova prodlení (srov. § 252 odst. 2 daňového řádu). V žalobě přitom není nijak tvrzeno (natož dokládáno), že by úhrada daně proběhla ještě v době její splatnosti, resp. že by předepsané úroky měly zahrnovat jiné období. Je zde pouze obecně tvrzeno, že „daň silniční byla žalobcem uhrazena“, resp. že „veškeré platby již byly ze strany žalobce uhrazeny“, přičemž z kontextu lze dovodit nanejvýš tolik, že tvrzená úhrada zřejmě proběhla ještě předtím, než správce daně vydal předmětné platební výměry. To však samo o sobě nevyklučuje možnost předepsání dříve vzniklého

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

úroku z prodlení, jak bylo podrobně vysvětleno v předchozích odstavcích. Nutno podotknout, že žalovaný ani správce daně nijak nezpochybňovali, že žalobce daň uhradil, ostatně i z předmětných platebních výměrů a jejich příloh lze dovodit, že dopočetní úroku bylo činěno ke dni zaplacení daně (k jednotlivým platbám za příslušná zdaňovací období viz zejména body 3 a 4 prvního napadeného rozhodnutí a bod 2 druhé napadeného rozhodnutí), což je konstatováno i v předkládací zprávě správce daně k žalobcovu odvolání. Samotný způsob dopočetní přitom není v žalobě nijak zpochybňován. Proto měl-li žalobce za to, že silniční daň za příslušná zdaňovací období uhradil k jinému dni, než ke kterému mu byly dopočteny úroky z prodlení, popř. že tuto daň uhradil dokonce ještě před její splatností a ani se nedostal do prodlení, pak k tomuto měl v žalobě uvést relevantní tvrzení a označit případné důkazy. V zásadě totéž lze konstatovat i ve vztahu k obecnému tvrzení, že „žalobce již uhradil veškeré daňové povinnosti včetně úroku z prodlení“, neboť z výpisu z osobního daňového účtu žalobce založeného ve správním spise je patrné, že minimálně k datu podání odvolání proti předmětným platebním výměrům úroky z prodlení zcela uhrazeny neměl. Proto chtěl-li žalobce zpochybnit relevanci evidovaných plateb či jiné údaje zaznamenané na jeho osobním daňovém účtu, pak k tomuto měl opět uvést konkrétní tvrzení a především označit relevantní důkazy, jimiž údaje plynoucí ze spisového materiálu zpochybňuje. Jak přitom uvedl rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78: „[M]íra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“ V tomto případě je však příslušný žalobní bod založen toliko na opakování všeobecného konstatování, že veškeré daňové povinnosti byly splněny, ačkoliv údaje ze spisového materiálu toto nepotvrzují. Tento žalobní bod je tedy rovněž nedůvodný.

V. Závěr a náklady řízení

34. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
35. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2021

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ, v. r.
předsedkyně senátu